

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. София, 02 февруари 2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и пет ноември две хиляди двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛАДА ПАУНОВА
ЧЛЕНОВЕ: НЕВЕНА ГРОЗЕВА
ДАНИЕЛ ЛУКОВ

при участието на секретаря Илияна Петкова
и в присъствието на прокурора от ВКП ГАЛИНА СТОЯНОВА
като изслуша докладваното от съдия ПАУНОВА наказателно дело № 775/2022 г.,
за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по касационни жалби от подсъдимите В. Е. Д. и Ю. Л. Х. /променено име от С. Л. Х./ чрез техния защитник адвокат Г. Г. и касационна жалба от подс. Ю. Л. Х. /променено име от С. Л. Х./ чрез защитник адвокат В. М. срещу присъда № 4 от 01.07.2022г., постановена по внохд № 286/2021г. по описа на Апелативен съд – София /Апелативен специализиран наказателен съд – закрит/.

С присъда № 27 от 28.05.2019г. по нохд № 2240/2017г. Специализираният наказателен съд /закрит/ е признал подсъдимите В. Е. Д. и Ю. Л. Х. (с предишно име С. Л. Х.) за виновни в това, че в периода от 19.10.2010г. до 02.11.2010г., на територията на Република България – /област/ и /област/ области, се сговорили помежду си да вършат в страната престъпления, за които се предвижда наказание повече от три години лишаване от свобода и чрез които се цели да се набави имотна облага, а именно – вещно укривателство по чл. 215 от НК, поради което и на основание чл. 321, ал. 6 от НК и чл. 54 от НК им е наложил наказания от две години лишаване от свобода, като ги е оправдал по първоначално повдигнатото обвинение по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 1 от НК спрямо подс. В. Е. Д. – да е ръководил организирана престъпна група, а подс. Ю. Л. Х. – да е участвал в нея по смисъла на чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК.

Съдът е признал двамата подсъдими и за виновни в извършването на продължавано престъпление по чл. 215, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 26, вр. чл. 20, ал. 2 от НК за това, че в периода от 07.10.2010г. до 02.11.2010 г. в Република България и в/държава/, при условията на продължавано престъпление, в съучастие помежду им като съизвършители, с цел да набавят за себе си имотна облага, спомогнали да бъдат отчуждени чрез транспортирането им от посредствени извършители (шофьори) през ГКПП на територията на страната до неустановени населени места в /държава/, чужди движими вещи, собственост на /фирма/ – три товарни автомобили, марка/марка/ и полуремарке, на обща стойност 324 110лв., за

които предполагали, че са придобити чрез престъпление и вещното укривателство е в големи размери, поради което и на основание чл. 215, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 26 вр. чл. 20, ал. 2 от НК и чл. 54 от НК им наложил наказания от три години лишаване от свобода и глоба в размер на 7000лв.

Съдът е оправдал двамата подсъдими да са участвали в опит към вещно укривателство на л.а./марка/ и на л.а. /марка/ (последното в съизвършителство с подс. П. П. Д.), които две деяния били първоначално включени в обвинението за продължавано престъпление вещно укривателство.

За подсъдимите Д. и Х. на основание чл. 23, ал. 1 от НК Специализираният наказателен съд/закрит/ е групирал така определените наказания, като определил едно общо най-тежко наказание - три години лишаване от свобода, чието изпълнение е отложил, на основание чл. 66 от НК, за изпитателен срок от пет години.

За същите двама подсъдими на основание чл. 23, ал. 3 от НК е присъединил към така определеното на всеки от подсъдимите общо, най-тежко наказание лишаване от свобода, наказанието глоба в размер на 7000лв. Приспаднал е времето, през което подсъдимият Д. е бил задържан и с мярка за неотклонение домашен арест, както и времето, през което подсъдимият Х. е бил задържан и с мярка за неотклонение домашен арест.

С присъдата подсъдимият П. П. Д. бил изцяло оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение за участие в организирана престъпна група по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК, както и по обвинението му за съучастие с двамата подсъдими в опит към вещно укривателство на л.а. /марка/.

С решение № 260001 от 18.01.2021 г. по внохд № 602/2019г. Апелативният специализиран наказателен съд /закрит/, I състав е изменил първоинстанционната присъда досежно престъплението по чл. 321, ал. 6 от НК, като съществено променил пределите на обвинението и признал двамата подсъдими Д. и Х. за виновни да са извършили деянието от началото на месец октомври 2010г. и да са се сговорили да вършат престъпления вещно укривателство и на територията на /държава/. В останалата част, спрямо наказателната отговорност за вещно укривателство по чл. 215, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК присъдата е потвърдена.

По касационни жалби от подсъдимите В. Е. Д. и Ю. Л. Х. срещу така постановеното решение е било образувано нд № 279/2021г. по описа на ВКС, второ н.о., по което с решение № 93 от 08.07.2021г. е отменено въззивно решение № 260001 от 18.01.2021г. по внохд № 602/2019г. на Апелативния специализиран наказателен съд /закрит/, I състав, в частта за престъплението по чл. 321, ал. 6 от НК и делото е било върнато за ново разглеждане в тази му част от друг съдебен състав на същия съд, от стадия на съдебното заседание. Въззивното решение е било оставено в сила в останалата му част, с която подсъдимите В. Е. Д. и Ю. Л. Х. (с предишно име С. Л. Х.) са осъдени за престъпление по чл. 215, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 26, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

С оспорената понастоящем въззивна присъда № 4 от 01.07.2022г., постановена по внохд № 286/2021 по описа на Апелативен съд – София - /Апелативен специализиран наказателен съд – закрит/ подсъдимите В. Е. Д. и Ю. Л. Х. /променено име от С. Л. Х./ са били признати за виновни в това, че и от началото на месец октомври 2010г. до 19.10.2010г., на територията на Република България //област/ и /област/ области/, се сговорили помежду си да вършат в страната /Република България/ и в чужбина //държава/, за времето от началото на месец октомври 2010г. до 02.11.2010г./ престъпления по чл. 215 от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години и чрез които се

цели да се набави имотна облага – престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК, като са били признати за невиновни и са били оправдани по обвинението да са осъществили деянието за времето от неустановена дата през месец януари 2010г. до началото на месец октомври 2010г. и от 02.11.2010г. до 02 май 2011г. Присъда от 28.05.2019 г. по нохд № 2240/2017г. на Специализирания наказателен съд /закрит/ е била потвърдена в частта относно наказанията за престъплението по чл. 321, ал. 6 от НК за всеки един от подсъдимите В. Е. Д. и Ю. Л. Х. /променено име от С. Л. Х./.

Съдържанието на двете подадени касационни жалби е преимуществено идентично, поради което се налага общото им резюмиране, с отчитане и допълнителните аргументи, различни за двете жалби.

С касационните жалби, депозирани от адв. Г. Г. – защитник на подсъдимите В. Д. и Ю. Х./с променено име от С. Х./, и от адв. В. М. – защитник на Ю. Х. /с променено име от С. Х./, са заявени всички основания за проверка по чл. 348, ал. 1 от НПК. Исканията при условията на алтернативност са за отмяна на атакуваната въззивна присъда и оправдаване, за изменението ѝ и намаляване на наказанието, или за отмяната на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане.

В представените от защитниците допълнения към касационните жалби са развити подробни съображения в подкрепа на заявените касационни основания. Идентичните оплаквания в тях се свеждат до следното:

Развитите доводи по отношение на основанието по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК са за допуснати за процесуални нарушения при проверката и оценката на доказателствата и за неизпълнение на задължението за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, вследствие на което се е стигнало до порочно формиране на вътрешното убеждение на съда. Възражава се, че съдът е основал изводите си касателно престъплението по чл. 321, ал. 6 от НПК на доказателства, имащи един и същи източник – оперативна информация, която е възпроизведена посредством показанията на свидетелите И. М. и М. Г. – служители в ОД МВР /населено място/, и резултатите от експлоатираните СРС. Акцентира се върху обстоятелството, че съдът е допуснал процесуално нарушение като не е изключил показанията на тези двама свидетели от доказателствената съвкупност, тъй като възпроизвеждат данни, получени чрез СРС, а не свои лични възприятия. Оспорва се установяването на ползваните от подсъдимите телефонни номера. Възражава се срещу процесуалната годност на изетите с протоколи за претърсване и изземване веществени доказателства. Възражава се, че процесните товарни автомобили не са били предмет на престъпно посегателство – кражба или обсебване, като и липсват каквито и да било доказателства – кой, кога и как е отнел противозаконно товарните автомобили, за да бъдат предадени на подсъдимите. Според касаторите, съдът е направил изводите си за съпричастност на подсъдимите единствено и само на база на показанията на оперативните работници и приложените по делото СРС в нарушение на чл. 177 от НПК. Оспорва се законосъобразността на доказателствената дейност на съда по отношение на спомагането да бъдат отчуждени товарни автомобили марка /марка/. Въз основа на предположение и при липса на всякакви доказателства, според касаторите, са направени изводите на съда, че подс. Х. е внесъл в България сумата от продажбата на процесния влекач – /марка/. Сочи се, че съдът, за да постанови осъдителната си присъда се е позовал на протоколите за веществени доказателствени средства, получени при експлоатиране на СРС, но не е извършил проверка на процесуалната годност на тези доказателствени средства. Твърди се, че отсъства задълбочено обсъждане на съществените за правилното решаване на делото въпрос – допустимо ли е с оглед изискването за осигурване на справедлив процес да бъде постановена

осъдителна присъда, когато единствените източници на доказателства за виновността на подсъдимия са от категорията на т. нар. „тайни доказателства“. Отделно от тези общи за двете жалби доводи за съществени нарушения на процесуалните правила, в жалбата, депозирана от адв. Г., се твърди и необсъждане на нито един от доводите на защитата и направените възражения в пледоарията, което сочи на необективно, невсестранно и непълно изследване на всички обстоятелства по делото, в нарушение на чл. 14 от НПК. Също се съдържа и оплакване, че въззивният съд не е изложил собствени мотиви, а почти изцяло е приел за правилни изводите на Специализирания наказателен съд /закрит/. Допълнителен аргумент в подкрепа на заявеното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК в жалбата на адв. М. е, че не е ясно въз основа на какви доказателства съдът е приел наличието на субективна страна – че подсъдимите са предполагали, че спомагат да бъдат отчуждени вещи, придобити от друго престъпление.

По отношение на основанието по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и в двете жалби се съдържа единствено оплакването, че е нарушен материалният закон, тъй като съставомерността на престъплението по чл. 321, ал. 6 от НПК, за което подсъдимите са признати за виновни, е изведена в резултат на съществени процесуални нарушения при оценката и анализа на доказателствената съвкупност.

Заявеното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК се аргументира в депозираните жалби с превратната оценка на данните за степента на обществена опасност на деянието и на подсъдимите, с несъобразяване на съда с разпоредбата на чл. 36 от НК, с извеждане на преден план на личната превенция и с това, че при наличие на установените смекчаващи вината обстоятелства и спазване на разпоредбата на чл. 54, ал. 1 от НК е следвало да бъде определено едно значително по-леко наказание.

В съдебното заседание пред касационната инстанция защитникът на подсъдимите В. Д. и Ю. Х. – адв. Г. Г., и защитникът на подс. Х. – адв. В. М., поддържат подадените касационни жалби и допълненията към тях, по изложените в тях съображения и молят за уважаването на същите.

Представителят на ВКП изразява становище за неоснователност на касационните жалби, за липса на твърдените в тях касационни основания, счита, че въззивният съд е изпълнил указанията, дадени с предходното отменително решение на ВКС и че атакуваната присъда следва да бъде оставена в сила като правилна и законосъобразна.

Подсъдимите не взимат участие в заседанието пред настоящата инстанция.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и провери обжалвания съдебен акт в пределите на правомощията си по чл. 347, ал. 1 от НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационните жалби са допустими като подадени в срок от легитимирани лица и срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт.

Извършената от ВКС проверка за наличието на релевираните в жалбите основания сочи на извод за тяхната **ОСНОВАТЕЛНОСТ САМО ПО ОТНОШЕНИЕ** оплакването за явна несправедливост на наложените на подсъдимите наказания.

Проследяването на процесуалното развитие на производството дава възможност да бъде очертан предмета на касационен контрол, който се дължи от настоящия съдебен състав.

С Решение № 93 от 08.07.2021г. на ВКС въззивно решение № 260001/18.01.2021г. по внохд № 602/2019г. на Апелативния специализиран наказателен съд /закрит/, е отменено само в частта за престъплението по чл. 321, ал. 6 от НК за подсъдимите Д. и Х. и делото е било върнато за ново разглеждане в тази

му част от друг съдебен състав на същия съд. Въззивното решение е било оставено в сила в останалата му част, с която подсъдимите В. Е. Д. и Ю. Л. Х. (с предишно име С. Л. Х.) са осъдени за престъпление по чл. 215, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 26, вр. чл. 20, ал. 2 от НК. По отношение на подс. П. Д. производството е приключило при предходното въззивно разглеждане на делото.

При новото разглеждане на делото пред въззивния съд след посоченото касационно решение правилно съставът на апелативния съд се е произнесъл само в отменената част – досежно престъплението по чл. 321, ал. 6 от НК за подсъдимите Д. и Х. и спрямо тази част следва да се осъществи касационен контрол.

Направеното и в двете допълнения към касационните жалби оплакване за липса на мотиви е лишено от основание. Д. за липса на отговор на възраженията на защитниците, направен общо и неконкретно, не може да бъде споделен, защото възраженията във въззивните жалби, свързани с компетентността на внеслия обвинителния акт прокурор, тези, отнасящи се към годността на доказателствените средства (които впрочем отново се релевират и в касационната жалба), доводите за необоснованост и неправилно осъждане, са намерили отговор в атакуваното сега въззивно решение. Този съдебен акт напълно покрива стандарта за съдържание, доколкото е ясно посочена възприетата фактология, при това не чрез механично повтаряне на изводите на първия съд, а чрез извеждане на фактите, относими към обвинението по чл. 321, ал. 6 от НК. Съдът е направил собствена оценка на доказателствата и средствата за тяхното установяване, като тази правно-логическа дейност е обективизирана и не пречатства страните да разберат начина на формиране на вътрешното убеждение на решаващия съд и причините и основанията за осъждането.

Съществена част от възраженията на касаторите са свързани с поддържаната от тях теза за недоказаност на обвинението, аргументирана с доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при оценката на доказателствата. На аналогични доводи е отговаряла и въззивната инстанция, но доколкото в жалбите се изразява недоволство от законосъобразността на доказателствената дейност на контролирания съд, следва да се изрази становище и от настоящата инстанция.

Тук следва да бъде отбелязано, че по отношение на извършените от подсъдимите Д. и Х. престъпления по чл. 215, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 26, вр. чл. 20, ал. 2 от НК предходното въззивно решение е оставено в сила, като по отношение на това обвинение не могат да бъдат подлагани отново на преценка доказателствената дейност и изводите по фактите и по правото. Поради това, настоящият съдебен състав не дължи отговор на подробно развитите в жалбите доводи относно въпросите за противозаконното отнемане на автомобилите, които са били предмет на вещно укривателство, както и оспорването на доказателствената основа на възприетите факти на времето, мястото и начина на транспортиране на автомобили през ГКПП до /държава/ чрез посредствени извършители. По отношение на признаването на двамата подсъдими за виновни в това, че в периода от 07.10.2010г. до 02.11.2010г. в Република България и в /държава/, при условията на продължавано престъпление, в съучастие помежду им като съизвършители, с цел да набавят за себе си имотна облага, спомогнали да бъдат отчуждени чрез транспортирането им от посредствени извършители (шофьори) през ГКПП на територията на страната до неустановени населени места в /държава/, чужди движими вещи, собственост на /марка/ – три товарни автомобили, марка /марка/ и полуремарке, на обща стойност 324 110лв., за които предполагали, че са придобити чрез престъпление, в големи размери, присъдата е влязла в сила и не може да бъде контролирана по касационен ред. Поради това контролът следва да е само по отношение на наличие на съществени процесуални

нарушения, които се претендират да са осъществени в съдебната дейност във връзка с обвинението по чл. 321, ал. 6 от НК.

Не може да бъде споделена защитната теза, че изводите на решаващия съд за престъплението по чл. 321, ал. 6 от НК са направени само въз основа на един доказателствен източник – оперативна информация, възпроизведена чрез показанията на свидетелите М. и Г. и резултатите от експлоатираните СРС. При постановяване на съдебния акт действително са ползвани фактическите данни, изводими от ВДС въз основа на СРС, както и показанията на цитираните по-горе свидетели – полицейски служители, но съдът е обосновал годността им, възможността да се ползват, а и те не са единствената доказателствена основа, доколкото са съобразени и други обективни доказателства. Свидетелите М. и Г. са били служители на ОД на МВР – /населено място/ и в това си качество са събирали и анализирали оперативна информация, включително и са имали достъп до събираната чрез СРС информация. Това обстоятелство, което изтъква защитата, не е пренебрегнато от решаващия съд, което е видно от мотивите на атакуваната присъда (л. 25), според които позоваването на тези свидетелски показания е само в тази им част, която не съдържа възпроизвеждане на действия по проследяване, наблюдение и подслушване, като са диференцирани обстоятелствата, за които правилно е извършена преценка, че могат да бъдат включени в доказателствената съвкупност. Както първоинстанционният, така и въззивният съд са положили максимални усилия да отграничат показанията на тези свидетели в зависимост от това дали те свидетелстват за лично възприети от тях факти и обстоятелства, които са възприели извън качеството им на прилагащи оперативни методи като СРС и извън възприемането на съдържанието на информацията, събирана чрез оперативните методи (виж в този смисъл Решение № 126/2016г. на второ н.о.).

По-нататък, не може да се възприеме като основателно оспорването на възможността резултатите от СРС да бъдат включени при формиране на вътрешното убеждение на съдилищата по същество. И двете съдебни инстанции са изложили верни съображения за спазване на процедурата по разрешаване и прилагане на СРС. Не може да бъде споделена тезата, развита в касационните жалби за невъзможност да се ползват данните, получени при експлоатацията на СРС, базирана на разпоредбата на § 65 от ЗИД на НПК (ДВ бр. 32/20.04.2010г.). Това е така поради следните съображения: Съобразно разпоредбите на чл. 177 от НПК от 2005г. до изменението му със ЗИДНПК ДВ, бр. 32/2010г. в хипотезата на чл. 13, ал. 1 от ЗСРС, когато СРС поискани от ръководителите на съответните служби преди да има образувано наказателно производство, събраната информация посредством прилагане на СРС не притежава доказателствена стойност по смисъла на НПК. С изменението се въвежда ал. 3 на чл. 177 от НПК, която очертава възможността за използване на данни, получени при прилагане на СРС, като включва и тези, получени при прилагане на СРС по искане на орган по чл. 13, ал. 1 от ЗСРС. Цитираната разпоредба - § 65 от ЗИД на НПК, съдържа забрана данните, получени при прилагане на СРС до влизането на закона в сила да се използват в наказателното производство при условията и по реда на чл. 177, ал. 3 от НПК. По настоящето производство искането за използване на СРС е направено от компетентен орган по чл. 13 от СРС и то е сторено, както и разрешението е дадено след влизане в сила на посочения ЗИД НПК, което обосновава приложимост на разпоредбата на чл. 177, ал. 3 от НПК.

Доводите за незаконна експлоатация на СРС за срок, по-дълъг от предвидения в закона, няма да бъдат обсъждани подробно, тъй като последица от прилагане на технически средства и оперативни методи за срок над законоустановения е изключването от доказателствата по делото на събраните в

този период данни. Видно е, че макар инстанционните съдилища да не са се занимавали с такъв въпрос, изводите им се базират на данни, събрани чрез СРС относими към периода на продължената престъпна дейност, за който подсъдимите са признати за виновни и за този период не е налице нарушаване на изискването за максимално допустим срок на намеса в личната сфера.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи и със защитните доводи за опороченост на процедурата по искане и разрешаване използване на СРС, поради обстоятелството, че в разрешения за продължение по отношение на подс. Д. са включени и нови комуникатори и така бил нарушен регламента на чл. 14 от ЗСРС. Тази разпоредба урежда компетентния да иска прилагане на СРС орган и изискванията за съдържание на такова искане. Прегледът на направените искания, въз основа на които е дадено разрешение от компетентния орган, не оставя съмнение, че стандартите за мотивиране на искането, предпоставящи преценка за необходимостта и пропорционалността за намеса в правно защитената лична сфера са достатъчно удовлетворени. Обстоятелството, че при продължаване на срока са включени нови комуникатори, не може да се прецени като нарушение на процедурата, доколкото в процеса на прилагане е възможно да се променят и оперативните способности, стига да е налице надлежна съдебна санкция и да не се нарушава срока на прилагане.

Доводите, аргументиращи невъзможност да бъдат използвани данните, събрани чрез СРС, поради това, че разрешение по реда на чл. 16 от ЗСРС е дадено от заместник-министър на МВР при липса на негово изрично упълномощаване, също не могат да бъдат възприети. Прегледът на материалите по делото сочи, че само на два пъти разпореждане за прилагане е дал зам.-министър. Според Решение № 504/2005г. на III н.о. на ВКС, „законът определя сложен фактически състав от две категории писмени разрешения с нееднакво правно значение, но без наличието на които не може да се извърши валидно събиране на веществено доказателство чрез СРС. Първото разрешение е за използването на СРС и е на органа по чл. 111а НПК /отм./, чл. 174 от действащия понастоящем НПК и липсата му води до негодност на събраните посредством този способ ВДС. Второто разрешение, съгласно чл. 111б НПК, респ. чл. 175, ал. 2 от НПК - на Министъра на вътрешните работи е условие за техническата обезпеченост на събирането на ВДС чрез СРС и поначало има техническо значение за изпълнение на разрешението за използването на СРС, защото е предпоставено от разрешението на органа по чл. 111а НПК /чл. 174 от НПК/. С него се осигурява техническата обезпеченост на използването на СРС за събиране на ВДС от посочените в чл. 20 ЗСРС дирекции към МВР, които имат изключителните правомощия на единствени органи да извършват дейността“.

Тук може да бъде направено принципно разсъждение за справедливостта на процеса при използване на „тайни“ доказателства. Според прецедентната практика на Европейския съд по правата на човека, цененето на „тайно“ доказателства при обосноваване на обвинението и на присъдата следва да се възприеме през призмата на изискването за справедлив процес. Поради това, преценката за нарушение по чл. 6, т. 1, б. „d“ от Конвенцията се прави съобразно особеностите на всеки конкретен случай и на плоскостта на процесуалните възможности, които е имала защитата за равнопоставено участие в производството и проверка на доказателства с неизвестен за нея източник. Според ЕСПЧ, съдът винаги е задължен да извърши цялостна преценка на всички доказателства по делото и да изложи съображения за тяхното кредитиране, при което „тайните“ доказателства се преценяват във връзка с други обективни доказателства, а фактите, включително и обосноваващи съставомерността на деянието, се приемат за установени тогава, когато се обосновават по несъмнен и безспорен начин.

Тези принципни разбирания, отнесени към настоящето наказателно производство, налагат извод, че не е нарушено установеното в чл. 6 от ЕКПЧ изискване за справедлив процес. По това дело единственият способ на доказване, който поставя проблем във връзка със справедливостта, е прилагането на СРС. Само че в съдебната фаза подсъдимите и защитата са могли да се запознаят с изготвените ВДС, както и да ги оспорят (което са сторили и са получили отговор от решаващите съдилища). Информацията, получена в резултат на прилагане на СРС, обективирана в изготвените ВДС, не е единствената основа на изводите, обосновавали осъждането, доколкото те са подкрепени от други обективни доказателства, което сочи и на спазване на забраната по чл. 177, ал. 1 от НПК.

В тази връзка следва да се утвърди като правилен подходът на контролирания съд да анализира свидетелски показания (извън тези на полицейските служители) и писмени доказателства във връзката помежду им и кореспонденцията им с резултатите от прилагане на СРС, за да аргументира изводите си досежно наличието на предварителен престъпен сговор между подсъдимите Х. и Д. за извършване на престъпления вещно укривателство с цел имотна облага. Така, показанията на свид. Б. (в съдебно заседание пред първоинстанционния съд и надлежно приобщените показания от ДП) са послужили за обосноваване на фактически изводи по отношение конкретното поведение на подсъдимите при организирането, преминаването през ГКПП на два пъти на този свидетел, шофиращ товарни автомобили, даването на указания и заплащането, които обстоятелства са преценени като съответстващи на информацията от прилагане на СРС. (В касационната жалба некоректно се твърди, че показанията от ДП на този свидетел не са били приобщени – виж определение в съдебно заседание на 14.03.2018г., л. 275, гръб). Правилно показанията на свид. Б. са свързани и с тези на свид. Б., участвал в превозването при един от курсовете. Всъщност възраженията в касационната жалба срещу доказателствените изводи на въззивния съд, основани на ВДС и на показанията на свидетелите М., Г., Б. и Б. съставляват доводи за необоснованост, които не са предмет на обсъждане от касационната инстанция поради липсата на предвидено такова касационно основание. При анализа и възприемането на тези доказателства не се набелязват нарушения на правилата на формалната логика, нито превратното им тълкуване.

Контролираният съд правилно е оценил като кореспондиращи с изложените по-горе доказателствени източници и показанията на свидетелите Г. и Д., от които са изведени фактически изводи по отношение на действията на подс. Д. по документалното обезпечаване на извеждането на част от автомобилите през границата на страната.

Неоснователна е критиката на касаторите и към извършената от въззивния съд преценка на показанията на свидетелите М. Д., В. В. и К. С.. Съдът е защитил извода си за кредитиране на заявеното от свидетелите Д. и В. по отношение на факта на пътуването им заедно с подс. Д. до /държава/ и това, че на връщане са пренесли парични суми, раздадени им от подсъдимия, както и за дискредитиране на заявеното от С.. Всъщност и тази група възражения е за необоснованост на съдебния акт, като оспорените фактически изводи не могат да бъдат преразгледани от касационния съд. Те са резултат от нетърпяща критики доказателствена дейност.

Следва да се посочи, че обсъжданите гласни доказателствени средства правилно са били съпоставени с писмени доказателства – справки за задгранични пътувания на подсъдимите и част от свидетелите и писмо-отговор от руските власти по отношение на пътуванията на подс. Х. и е направен логичен извод за кореспонденцията им.

Възраженията в касационните жалби, касаещи приобщените по делото веществени доказателства, се аргументират с липса на надлежно номериране при изземването, липса на индивидуален етикет, неизготвяне на фотоалбум. Тези възражения са били правилно обсъдени и от въззивната инстанция, като не могат да бъдат възприети за основателни и от настоящата, защото посочените недостатъци в случая не се отразяват на валидността на приобщаване на веществените доказателства. Видно от съдържанието на протоколите за претърсване и изземване в помещения и автомобили на двамата подсъдими, намерените и иззети предмети са били описани подробно, с достатъчно индивидуализиращи белези. Това, че не са били запечатани индивидуално, не може да се идентифицира като съществено нарушение, опорочаващо цялостно процесуално-следственото действие, с оглед установеното в чл. 163, ал. 6, изр. 2 от НПК. Всички веществени доказателства са били предявени по надлежния ред в съдебно заседание на 14.03.2018г. на СНС, като нито при това действие, нито по същество се твърди от защитата липса на идентичност на иззетите и на предявените и приложени по делото предмети, което би могло да постави под съмнение възможността те да бъдат включени в доказателствената съвкупност. По-нататък, изготвянето на фотоалбум при извършване на съответното действие, не е задължителен елемент за неговата валидност, така че от това обстоятелство не могат да бъдат черпени аргументи за изключването на писмените доказателствени средства. Следва само да бъде отбелязано, че въззивният съд е обективирал проверката си по отношение валидността на приобщаване на веществени доказателства, като е изключил заключение на техническа експертиза, изследвала преносим компютър, поради неяснотата по отношение на мястото на неговото изземване.

В тази връзка не могат да бъдат споделени и съображенията за произволност на изводите какви телефонни номера са ползвали подсъдимите. Тези съображения касаят обосноваването на възприетите факти, като е необходимо да се отбележи, че съдебните изводи не са произволни, защото почиват на съвкупната преценка на протоколите за претърсване и изземване и доброволно предаване, свидетелски показания, справки от мобилни оператори.

В допълненията към касационните жалби (стр. 10 от жалбата на адв. Г., стр. 8 от жалбата на адв. М.) се оспорва оценъчната дейност и спазването на изискването за обективност, всестранност и пълнота, от първоинстанционния съд. Тук не се дължи отговор понеже на касационен контрол подлежи съдебният акт на въззивната инстанция.

Изложените съображения сочат на липсата на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2 от НПК, поради което не са налице основания за удовлетворяване на искането на касаторите за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

Обективното, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, включването в доказателствената съвкупност на валидно събрани и проверени доказателства са позволили изграждането на стабилни изводи по фактите. В тази връзка, недоволството на касаторите, обективирано като допуснати процесуални нарушения, всъщност е несъгласие с фактическите изводи на инстанционните съдилища.

При възприетата фактология материалният закон е приложен правилно. Поведението на двамата подсъдими по съгласуване на волята им за бъдещо задружно извършване на вещно укривателство се е изразило в координирана дейност по осигуряване от подс. Д. на необходимите документи за преминаване през границата на превозни средства, предмет на предходно престъпно деяние,

набиране от подс. Х. на шофьори за транспортиране на превозните средства извън границата, придружаване в /държава/, заплащане и осигуряване на завръщане на водачите. Тези действия на двамата подсъдими обективират постигнатата предварителна уговорка между тях да вършат престъпления – вещно укривателство, в Република България и в/държава/, като за тези престъпления се предвижда наказание лишаване от свобода повече от три години, и е налице користна цел – имотна облага. Това предварително съгласуване на волите им е реализирано преди извършване на вторичните престъпления и се изразява в съвместни усилия за извършване на престъпната дейност – цел на сговарянето. По отношение на изводите за правната квалификация на извършеното, включително и за времевия обхват на продълженото престъпление, изводите на въззивния съд са правилни и не търпят критика, като са съобразени с отменителното решение на ВКС.

Оспорването на субективната страна на деянието в жалбата от адв. М. е основана на доводи за недоказаност на обвинението, които вече бяха отхвърлени. Освен това възраженията са свързани с престъплението по чл. 215 от НК, а не с това по чл. 321, ал. 6 от НК. Изводът, че двамата подсъдими са действали при пряк умисъл при извършване на престъплението по чл. 321, ал. 6 от НК е добре защитен в мотивите на атакуваната присъда.

При тези съображения не може да бъде уважено искането на касаторите за отмяна на въззивната присъда и оправдаване на подсъдимите Х. и Д., понеже това може да бъде сторено само в хипотезата на чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, която при установените факти не е налице.

Оплакването за явна несправедливост на наложеното на двамата подсъдими наказание за извършеното престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК, настоящият състав намира за основателно, макар и по различни съображения. Въззивният съд е потвърдил присъдата на първата инстанция по отношение наложените на подсъдимите наказания за това престъпление, като е изложил мотиви по отношение на обстоятелствата, влияещи върху отговорността, които се споделят. Не се констатират неотчетени смекчаващи обстоятелства или тяхното недооценяване. В същото време се налага смекчаване на отговорността на подсъдимите с оглед неразумния срок на наказателното производство. Налице е констатация, че срокът, в който подсъдимите търпят ограничения и са в несигурно положение, от около дванадесет години, не е съобразен с критериите за разглеждане на делото в разумен срок. Тази продължителност не се дължи на поведението на привлечените към наказателна отговорност лица и тя следва да бъде компенсирана чрез намаляване на наказанието с една година. Поради това атакуваната присъда следва да бъде изменена, като наложеното на подс. Х. наказание за извършеното престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК бъде намалено от две на една година лишаване от свобода и наложеното на подс. Д. наказание за извършеното престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК бъде намалено от две на една година лишаване от свобода.

Независимо, че въззивната присъда, с която е потвърдена първоинстанционната такава в частта относно наказанията на подсъдимите Д. и Х. следва да бъде изменена с намаляване на наложеното им наказание за престъплението по чл. 321, ал. 6 от НК, не може да има ново произнасяне на основание чл. 23 от НК. По отношение на приложението на чл. 23, ал. 1 и ал. 3 от НК и определянето на едно общо наказание за всеки един от подсъдимите и присъединяването към него на наказанието глоба, не е постановена отмяна на въззивното решение, с което първоинстанционната присъда в тази част е потвърдена с решение № 98/08.07.2021г. по нд № 279/2021г. на ВКС. В този смисъл

първоинстанционата присъда на СНС, потвърдена от АСнС, в частта, с която на подсъдимите Д. и Х. на основание чл. 23, ал. 1 от НК са групирани определените наказания, като определено едно общо най-тежко наказание - три години лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено, на основание чл. 66 от НК, за изпитателен срок от пет години и в частта, с която за същите двама подсъдими на основание чл. 23, ал. 3 от НК е присъединено към така определеното на всеки от подсъдимите общо, най-тежко наказание лишаване от свобода, наказанието глоба в размер на 7000лв., е оставена в сила.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 3 от НПК, Върховният касационен съд, Трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯВА присъда № 4 от 01.07.2022г., постановена по внохд № 286/2021г. по описа на Апелативен съд – София /Апелативен специализиран наказателен съд – закрит/, с която е потвърдена присъда от 28.05.2019г. по нохд № 2240/2017г. на СНС относно наказанията за престъпление по чл 321, ал. 6 от НК за всеки един от подсъдимите В. Е. Д. и Ю. Л. Х., като:

намалява размера на наложеното на подс. В. Е. Д. наказание за извършено престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК от две години лишаване от свобода на една година лишаване от свобода.

намалява размера на наложеното на подс. Ю. Л. Х. наказание за извършено престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК от две години лишаване от свобода на една година лишаване от свобода.

ОСТАВЯ В СИЛА присъдата в останалата част.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.